

Libhošťský zpravodaj

Ročník IX. číslo 8 – Srpen 2007

REDAKČNÍ SDĚLENÍ

Vážení čtenáři,
z důvodu dovolené v tiskárně, vyšlo srpnové číslo Libhošťského zpravodaje s mírným zpožděním.

Děkujeme za pochopení.

Redakce LZ

OSVĚTOVÁ BESEDA INFORMUJE

- **Výstava obrazů Miroslava Hanzelky**, která byla otevřena 4. července v prostorách novojičínské bašty (vchod ze Třídy Generála Hlad'o), potrvá do 8. září a je otevřena od úterý do čtvrtka v době od 10 do 17 hodin a o sobotách a nedělích v době od 13 do 17 hodin.
- Osvětová beseda připravuje pro letošní podzimní období **první Libhošťskou drakiádu**. Počítáme s piknikem v přírodě a s určitým občerstvením. Ustavená komise mimo jiné vyhodnotí konstrukce draků vyrobených doma, kteří, jak doufáme, budou mít i dobré letové schopnosti. Ve druhé kategorii budou hodnoceni i draci zakoupení v obchodech. Vedle dětí uvítají první libhošťskou drakiádu jistě i jejich tatínci, kteří budou moci předvést svoji dovednost, nápaditost a zručnost. Podrobnosti přineseme v příštím čísle LZ.

OBSAH

REDAKČNÍ SDĚLENÍ	1
OSVĚTOVÁ BESEDA INFORMUJE	1
OBSAH	2
Z OBECNÍHO DĚNÍ	4
Co lidem vadí	4
OSADNÍ VÝBOR INFORMUJE	5
INFORMACE Z MĚÚ NOVÝ JIČÍN	5
Z jednání samosprávných orgánů – Rady města	5
Z jednání samosprávných orgánů – Zastupitelstva města	7
Bodové hodnocení řidičů	8
Z HISTORIE OBCE	9
Ze vzpomínek pamětníků	9
Rok 1961 – rok obratu?	13
VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI	19
Jan Sebastini /1757-1794/	19
KULTURA A SPOLEČENSKÉ DĚNÍ	20
Libhošťané na fotografiích ve významných životních a společenských situacích	20
Zkoušky a soutěže v pasení v Libhošti	22
SPOLEČENSKÉ OKÉNKO	23
INZERCE	24

- Znovu se obracíme na rodinné příslušníky těch rodin, které byly v období německé okupace zbaveny svého majetku a vystěhovány. Získali jsme již poznatky od několika takto postižených rodin, které budeme postupně uveřejňovat. Uvítáme i zapůjčení fotografií z rodinného alba.
- V našem zpravodaji jsme otevřeli další seriál nazvaný „**Ze vzpomínek pamětníků**“. Prosíme ty z našich občanů, kteří chtějí našim čtenářům a zejména mladší generaci sdělit své zážitky z doby svého mládí, přiblížit události a historii obce, aby se sami přihlásili u Oldřicha Sobka.
- Znovu připomínáme našim odběratelům a čtenářům, že v Libhošťském zpravodaji mohou **zdarma uveřejňovat gratulace k životním jubileím**. Znovu zdůrazňujeme, že pokud pozůstali mají zájem o zveřejnění sdělení o úmrtí svých blízkých, můžeme tak učinit pouze za předpokladu, že nám poskytnete jeden výtisk parte. K tomu slouží opět naše schránka na poště. Pokud pozůstali mají zájem o nekrolog k zemřelému, případně poděkování za účast na pohřbu, je nutný osobní kontakt s Oldřichem Sobkem.
- Upozorňujeme občany, že v průběhu září by mělo dojít ke zprovoznění **oficiálních internetových stránek Libhoště**. Podrobnosti přineseme v příštím čísle Libhošťského zpravodaje.

Hledáme spolupracovníky

Osvětová beseda v Libhošti **hledá spolupracovníky** především mezi studenty a absolventy škol, kteří ovládají **anglický jazyk** a měli by zájem o udržování, případně i vyhledávání kontaktů **s potomky libhošťských vystěhovalců do USA**. Přímé náklady na tuto činnost uhradí osvětová beseda. Zájemci necht' se přihlásí osobně u Oldřicha Sobka.

V minulém čísle zpravodaje jsme uveřejnili fotografie členů rodiny Heinrichových, kteří se odstěhovali do USA. Na základě tohoto článku oslovil redakci pan Josef Kalíšek, který s převkapiením našel na fotografii členy své rodiny. S celou rodinou si ještě před léty čile dopisovali. Možná, že se ještě dočkáme i dalších převkapiení.

Na snímku původní dřevěnice č. 157, z níž se Heinrichovi odstěhovali. Stav je asi z doby konce dvacátých let min. století.

Z OBECNÍHO DĚNÍ

Co lidem vadí

Oldřich Sobek

V srpnovém čísle minulého ročníku Libhošťského zpravodaje jsme uveřejnili kritický článek na adresu družstva Jednota Nový Jičín a Technických služeb města Nového Jičína za nedůstojný stav před prostranstvím nyní uzavřené prodejny Jednota na horním konci obce. Kritický článek byl dokumentován i fotografiemi. Na adresu technických služeb směřovala kritika k pozdnímu vyvážení tříděného odpadu z kontejnerů, které jsou každou chvíli přeplněny a lidé proto odpadky pokládají na zem. V domnění, že pozemek patří i s budovou

spotřebnímu družstvu Jednota, jsme tento podnik kritizovali za to, že od začátku roku zde nebyla ani jednou pokosena tráva, což ještě více zvýrazňuje opuštěný objekt. Po delším čase se mi písemně ozval pracovník Jednoty. V dopise vysvětloval, jaké mají potíže s podobnými malými prodejny, které byli nuceni přebírat od obcí, které je stavěly většinou v „Akci Z“. Vysvětlil mi, že pozemek je v majetku Městského úřadu Nový Jičín a požádal redakci LZ o zveřejnění této informace.

„Džungle“ před budovou bývalého obchodu se smíšeným zbožím na horním konci obce.

Pracovníci odboru životního prostředí MěÚ ještě dříve, než se k ním moje kritika dostala, celé prostranství upravili v rámci akce „rozkvetlé město“ s využitím prázdninových brigád studentů. Pokládal jsem tento stav a celkovou reakci odpovědných pracovníků za dostačující, nepokládal jsem za nutné na věc dále reagovat. K všeobecnému překvapení všech „horňáků“ se však stav z loňského srpna opakuje, jakoby přes kopírák. Naprostá většina Libhošťanů dbá o zevnějšek svých objektů a celého okolí, což se projevuje především o

takových svátcích, jako je libhošťská pouť. **Bylo nepsaným zákonem, že k tomuto svátku se zametaly i trávníky na selských dvorech.**

To jsme ovšem vůbec nebyli závislí na organizacích, které odvázejí z obce odpad (ten se v obci vlastně nevyskytoval, i ta hnojiště se ošetřovala), a že by někdo jezdil do obce kosit trávu, to bylo naprosto nepředstavitelné. Ovšem, současnost je již taková, takže nezbyvá, než se znovu poptat odpovědných činitelů, proč se situace musí opakovat. Celému místu a občanům by prospěla i výměna kontejnerů, které již samotné „dozrávají jako odpad“, ale i posílení jejich počtů. Při letošní mimořádné spotřebě balené vody je množství vytríděných plastů skutečně znát. Pokud jde o kosení plochy, jen doufám, že se nedočkáme toho, že vše zakryje sníh.

OSADNÍ VÝBOR INFORMUJE

Redakce neobdržela do uzávěrky tohoto čísla žádné zprávy z činnosti Osadního výboru v Libhošti.

Redakce LZ

INFORMACE Z MĚÚ NOVÝ JIČÍN

Z jednání samosprávných orgánů – Rady města

Rada města Nového Jičína se sešla na své 11. (mimořádné) schůzi dne 28. 6. 2007. Úvodními body jednání byla problematika průmyslového parku (smlouvy CTP) a problematika výstavby byt. domů B. Martinů (ISA CONSULT s. r. o.). K oběma záležitostem RM schválila své stanovisko pro projednání v ZM. Následovaly majetkoprávní záležitosti – k nahlédnutí jsou na webových stránkách a úřední desce.

RM se dále rozhodla přijmout dotaci ve výši 62.300,00 Kč a uzavřít smlouvy o poskytnutí neinvestiční dotace na projekt Ekovýchovné programy „Člověk a příroda“. Také vzala na vědomí žádost o finanční příspěvek Svazu chovatelů koní Moravy a Slezska, spolek Nový Jičín a schválila neinvestiční finanční příspěvek ve výši 2.000,00 Kč na cenu Rady Města Nový Jičín.

V závěru jednání RM vzala na vědomí žádost o převzetí záštity města Nový Jičín nad krajským kolem soutěže v požárním sportu družstev dobrovolných hasičů mužů a žen a schválila Okresnímu sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska neinvestiční příspěvek na tuto akci ve výši 10.000,00 Kč.

V úterý 10. července se sešla na své 12. schůzi Rada města Nového Jičína. V úvodu jednání se Rada města zabývala obsáhlou finanční problematikou (např. schválila změny závazných ukazatelů na rok 2007 u příspěvkových organizací města, vzala na vědomí žádost Střediska ranné péče Ostrava o finanční příspěvek tří dětí s těžkým zrakovým postižením z Nového Jičína a neschválila poskytnutí příspěvku z rozpočtu města v roce 2007). Také neschválila poskytnutí mimořádné dotace TJ – Sokol Žilina z rozpočtu města NJ na rok 2007.

Rada města vzala na vědomí zprávu o vyhodnocení VIII. ročníku Veletrhu Novojičínska a uložila zařadit IX. ročník Veletrhu Novojičínska do plánu akcí roku 2008 (s posunem termínu na I. polovinu května) včetně zařazení nutných nákladů do návrhu rozpočtu města na rok 2008.

Dalším z bodů jednání bylo stanovisko RM k návrhu komise dopravy ke změně dopravního režimu ulice Hoblíkova, Komenského, Žižkova, Msgr. Šrámka a Nábřeží. Rada města vzala na vědomí návrh komise dopravy ke změně dopravního režimu a uložila po zvážení připomínek vznesených na jednání RM, zveřejnění a projednání s občany, připravit výsledný návrh na příští jednání RM (k této problematice se můžete vyjádřit prostřednictvím ankety zveřejněné ve vestibulu radnice a na webových stránkách města). Také vzala na vědomí průběžnou informaci o možnostech výstavby automatických parkovacích domů na území města s doporučením pro lokality Loučka, Dlouhá a Revoluční. Dále souhlasila s uzavřením Dodatku č. 5 ke Smlouvě o dílo mezi BPM a dodavatelem stavby rekonstrukce domu Masarykovo náměstí 42/26 obsahujícím změnu termínu dokončení.

Na plné znění usnesení RM se odvoláváme u projednávání problematiky bytových (např. schválení přidělení bytu nízkého standardu, schválení navrženého postupu pro úpravu nájemného v bytech v DPS, atd.) a majetkoprávních záležitostí – k nahlédnutí jsou na webových stránkách a úřední desce.

Rada města schválila směrnici RM Pravidla pro přijímání a vyřizování stížností a petic, a také vydala Směrnici k poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

V závěru jednání rada schválila vydání reedice knihy o Novém Jičíně, uložila projednat záměr v odborných komisích RM a navrhnout zařazení nákladů na vydání knihy do rozpočtu města na rok 2008. Vzala na vědomí informaci o podnětu k znovuoobnovení vítání občánků a uložila projednat tento podnět v kulturní, sociální a školské komisi.

Z jednání samosprávných orgánů – Zastupitelstva města

Tradičně v aule budovy radnice se ve čtvrtek 28.6.2007 konalo 6. zasedání Zastupitelstva města Nového Jičína.

Na začátku svého jednání se zastupitelé seznámili se zprávou o kontrole plnění usnesení 5. zasedání Zastupitelstva města ze dne 19.4.2007. Následně zastupitelstvo schválilo závěrečný účet města za r. 2006 vč. Zprávy o přezkoumání hospodaření města za r. 2006 a výsledky hospodaření města Nový Jičín do 31.3.2007.

Finanční záležitosti obsahovaly úpravy rozpočtu města na rok 2007, snížení, zvýšení a přesuny rozpočtovaných příjmů a výdajů, přijetí neinvestiční účelové dotace, nákup služebního vozidla Škoda Fabia, poskytnutí neinvestiční dotace ve výši 500.000,- Kč oddílu ledního hokeje s podmínkou doložení účasti fyzických osob na financování mládežnického hokeje. Dále vzalo zastupitelstvo na vědomí předložené žádosti o dotace z rozpočtu města Nový Jičín na zachování a obnovu kulturních památek a schválilo smlouvy o poskytnutí dotací z rozpočtu města.

Také schválilo vydání Dodatku č. 5 ke Zřizovací listině příspěvkové organizace Základní škola Komenského 66 a Dodatku č. 2 ke Zřizovací listině příspěvkové organizace Městské kulturní středisko Nový Jičín dle předložených návrhů.

V bloku školských záležitostí zastupitelé vzali na vědomí předloženou žádost starosty obce Hostašovice ve věci uzavření dohody o úhradách neinvestičních výdajů škol připadajících na žáka v Základní a Mateřské škole Hostašovice a schválili Dohodu o úhradách těchto výdajů pro rok 2007.

Také vzali zastupitelé na vědomí Protokoly z provedených kontrol uzavřených smluv pro poskytování grantových příspěvků a jejich následného vyúčtování – období roku 2006.

K bodu rozšíření plánu kontrolní činnosti KV ZM Nový Jičín na rok 2007 nepřijalo zastupitelstvo žádné usnesení.

U problematiky bytových (postoupení pohledávky BPM Nový Jičín Město Nový Jičín, odpisy pohledávek BPM Nový Jičín a prominutí ¾ poplatku z prodlení prodej bytových jednotek, vložení smluv na Katastrální úřad) a majetkoprávních záležitostí (souhlas se zveřejněním prodeje pozemků, schválení darování přípojky kanalizace, prodeje nemovitého majetku) odkazujeme na plné znění usnesení na webu nebo úřední desce.

V poslední části vzalo zastupitelstvo na vědomí průběžnou informaci o III. etapě privatizace městských bytů, projednalo návrhy smluvních vztahů pro investiční záměry v Průmyslovém parku a bytovou výstavbu B. Martinů. Také schválilo záměr zřízení bezbariérového denního stacionáře pro občany se zdravotním postižením s možností týdenního pobytu a odlehčovací službou.

V závěru zastupitelstvo vzalo na vědomí průběžnou zprávu o komunitním plánování, schválilo vydání Dodatku č. 1 ke zřizovací listině org. složky Pečovatelská služba Nový Jičín dle předloženého návrhu, zásady pro poskytování náhrad za výkon funkce člena zastupitelstva města, paušální částku pro poskytování náhrady ušlého výdělku neuvolněným členům ZM a také vzalo na vědomí vyhodnocení kontaktů se zahraničím v roce 2006 a schválilo návrh zahraničních kontaktů pro rok 2007.

Sedmé zasedání Zastupitelstva města Nový Jičín se uskuteční ve středu 19.9.2007 v 15:00 hodin.

Bodové hodnocení řidičů

V nedávné době byli občané některými sdělovacími prostředky mylně informováni o režimu zápisu trestných bodů do karty řidiče, který vede registr řidičů při každé pověřené obci. Tato informace měla spočívat v tom, že policie, která provádí oznamování přestupků do uvedeného registru oznámí řidiče a zapíše trestné body bez vědomí samotného přestupce. Tato informace je však zcela nepravdivá a zavádějící.

Do registru řidičů mohou být zavedeny přestupky a trestné body, které byly řádně a podle zákona s řidičem projednány, a které nabyly právní moci. V praxi mohou nastat dva případy projednání přestupku v dopravě.

Prvním případem je projednání přestupku v blokovém řízení za přestupek spáchaný v silničním provozu, kdy policista zastaví řidiče a řidič zaplatí pokutu za spáchaný přestupek. Tedy s přestupkem souhlasí a přestupek nabývá právní moci.

Druhým případem je situace, kdy řidič s přestupkem nesouhlasí, nebo nebylo možno přestupek projednat na místě např. (u vážných dopravních nehod, měření rychlosti bez projednání na místě spáchání přestupku) a projedná jej příslušná obec s rozšířenou působností ve správním řízení dodatečně. I u projednávání tohoto přestupku musí být přestupce přítomen a přestupek musí po projednání nabýt právní moci. Bez toho aby se stal přestupek pravomocným nemůže dojít k zápisu trestných bodů do karty řidiče.

Analogicky stejný postup platí při zápisu trestných bodů za spáchané trestné činy v dopravě uložené soudem, tedy až poté, co se rozsudek stane pravomocným.

Samotný zápis do karty řidiče se provádí bezprostředně po jeho oznámení registru řidičů. Tato doba je vzhledem k elektronickému zasílání přestupků velmi krátká a může se počítat i na hodiny. Při projednání přestupku na místě není policista povinen sdělovat řidiči počet udělených trestných bodů.

Výši trestných bodů určí registr řidičů na základě popsaného protiprávního jednání definovaného zákonem.

O stavu bodového konta se může informovat každý řidič na registru řidičů v místě svého trvalého bydliště, kde musí požádat písemně o „výpis bodového konta řidiče“. Tento výpis je zpoplatněn správním poplatkem ve výši 15 korun. Informace o stavu bodového konta nemohou být sdělovány občanům telefonicky či elektronickou poštou bez osobní účasti a prokázání totožnosti občanským průkazem, vzhledem k povinnosti ochrany osobních údajů.

Registr řidičů Městského úřadu v Novém Jičíně je součástí odboru dopravy a silničního hospodářství v budově bývalého Okresního úřadu na Divadelní ulici a je všem řidičům přístupný v pondělí a středu od 08.00 – 17.00 hodin a v úterý a čtvrtek 08.00 – 14.00 hodin mimo polední přestávku 11.00 – 12.00 hodin. Všem řidičům však doporučujeme využívat více úterý a čtvrtky pro menší zatíženost úřadu.

Bc. Libor Macíček
*vedoucí odboru dopravy a silničního
hospodářství MÚ N. Jičín*

Z HISTORIE OBCE

Ze vzpomínek pamětníků

Oldřich Sobek

V tomto čísle Libhošťského zpravodaje otevíráme další seriál pod názvem „**Ze vzpomínek pamětníků**“. Pokud se nám podaří získat dostatek podkladů od našich nejstarších občanů – pamětníků, budeme v něm uveřejňovat jejich vzpomínky na uplynulý život a jejich pohled na věci veřejné v minulosti i v současnosti. Do tohoto čísla jsme zařadili vzpomínání pana **Bohuslava Jaška**, někdejšího mechanizátora JZD v Libhošti. V rozhovoru navazuje na články uveřejněné ve zpravodaji v září a v říjnu 2005, v nichž vzpomínal na své mládí a na prvopočátky družstevnictví z doby první republiky, kdy se zemědělci z vlastního rozhodnutí sdružovali při nákupech zemědělských strojů a zařízení. Pan Bohuslav Jašek získal vynikající průpravu pro funkci mechanizátora, do níž byl vybrán jako odborná posila úpadkového družstva. Sám vyšel ze zemědělství, pracoval od nejútlejšího věku na poli i ve stájích. Vyučil se kovářem a naučil se organizaci práce v provozech Tatry Kopřivnice. Na svůj přechod z Tatry zpět do zemědělství vzpomíná:

Mně se založení družstva osobně příliš nedotýkalo. Já jsem se oženil a manželka dělala ve zdejší škole školnici. Sám jsem byl zaměstnaný v Tatře, takže už jsem byl mimo hru. V roce 1955 v červenci mi zemřel otec, ale už před tím jsem se o pole musel starat sám. Zůstalo mi na krku sedm ha pola, takže jsem se musel znovu do hospodaření pořádně zakusnut. Přišel jsem z práce domu kolem třetí, něco jsem poobědval a běžel na Břehy. Byly tam tři měřice jeteliny, měřice brambor, cukrovka, krmná řepa, louky. Že se tomu ubránit nebude možné, se začalo jevit reálně od roku 1956. To do družstva ještě dohromady nikdo nešel, prakticky přihlášky podepsali jen členové výboru KSČ. Téměř nikdo z nich neměl pole, každý měl tak králikárnu, husy a slepice. Koncem roku se ale začala situace dramatizovat. Naši komunisté se do velké „přesvědčovací“ akce nechtěli pouštět a tak začal do obce jezdit nějaký straník ze Štramberka. V roce 1957 ještě sedláci vymlátili, ale už byl společný osev, krávy se začaly ustájovat u větších sedláků, kde bylo trochu místo, hodně se nastěhovalo do fojtství. „Přesvědčování“ bylo nelítostné. Brali si do kanceláře jednoho po druhém, někoho i několikrát. Mojímu dědovi Šindlerovi říkali, „jak nepodpišeš, tak ti zastavíme důchod“. Myslím, že se tu stal i případ, že vzali tatovi kluka a dali ho do fabriky.

Nakonec se sedláci domluvili s podmínkou, že si družstvo budou řídit sami, měli obavy, že jim tu dosadí někoho cizího. A tak byl vybrán jeden z nich, Václav Simper, na předsedu družstva. To byl prvopočátek všech pozdějších potíží. Simper neměl většího vzdělání než rolnickou zimní školu v Příboře (tzv. zimku). Chodilo se do ní jediné v zimě. I hlavní odborné funkce byly obsazeny místními sedláky. Zdena Tomšíkového a Mohyly udělali skupinářem, stavbyvedoucím se stal Bedra Bohumínský. Jen na místo agronoma přišel Hanzelka z Rybího a mechanizaci dostal na starost Jan Kořínků z Jičina. Na Břehách se začal stavět ten malý kravín, který ještě do nedávna zůstával neomítnutý. Voda pro potřebu kravína se brala z Mlýnského potoka pod kravínem. (To bylo v dobách, kdy voda zde byla alespoň relativně čistá). Dojilo se všude ještě ručně. V důsledku špatného hospodaření, zadlužování a všeobecně špatných výsledků bylo vždy po roce vyměněné celé vedení. Po Simprovi nastoupila do vedení skupina kolem Karla Kotrsa, ale ani to nepomohlo.

Padla volba na Oldu Frýdla. On byl 37 ročník, čili měl teprve dvacet roků, byl dobře zapsaný ve svazu mládeže, a už byl dobře hodnocený i ve funkci vedoucího na hájovském statku. Ten si začal pomalu hledat spolupracovníky. Za mnu přišel Karel Kotrsův, že se mám večer dostavit na národní výbor. No, řek sem si, co teď asi chcu? Tak jsem tam šel, Tonda Navrátil mi říká běž tam do- zadu. Otevřu dveře, seděli tam Karel Šenk a Jožka Frýdel. Optali se mně zrovna: „Šel bys ty do družstva dělat mechanizátora? Ty máš stroje rád, rozumíš tomu, my potřebujeme právě takového chlapa“. Chvilu jsem se rozmyšlel, v Kopřivnici jsem to neměl

špatné, ale nakonec jsem řek, že bych aji šel, ale že mě kovárna stejně neuvolní. Karel Šenk jenom mávnul rukou a řek, že to zařídí, samozřejmě po stranické linii.

Karel mi řek, že mi dá vědět. To bylo na začátku ledna. Přišel únor, ale pořád se nic nedělo. Až jedenkrát přišel ke mni (pracoval rovněž v Tatře). Tvářil se dost mrzutě, řek mi „ ty, kovárna tě nechce za žádnou cenu uvolnit, už smy byli za předsedu okresního národního výboru, ten telefonoval, ale ani s tím nehnul.“ Tak sem pokrčil rameny a řek, že se nedá nic dělat. Já jsem už byl rozhodnutý, že bych to bral, věděl jsem, že by tam nějaká koruna byla navíc, a hlavně, bylo to doma. Jenomže, když mne nechtěli uvolnit, tak ten Olda Frýdel se taky šprajcnul, že žádného cizího chlapa nechce. Nakonec se to muselo řešit až na nejvyšší úrovni. Karel Šenk přišel ještě jednou za mnu a řek mi, že zajde ještě za vedoucím tajemníkem OV KSČ Šigutem, ten by to měl pochopit a potlačit to. (Tajemník OV KSČ Šigut byl asi jeden z nejschopnějších funkcionářů strany na okresní úrovni, s mimořádným přehledem, politicky se angažoval v r. 1968, byl přeřazený na okres Frýdek Místek, kde také skončila jeho kariéra). Asi za tři nebo čtyři dni mě volali na osobní oddělení, kde mi dali výstup a já nastoupil tady do toho družstva.

Nějak těsně před výroční schůzí se na MNV konala její příprava a tam jsem už byl přítomný jako nastávající mechanizátor. Karel Kotrs, který už byl smířený s tím, že končí, si mě vzal bokem, aby mi předal „zkušenosti“. Mimo jiné se mě zeptal: „Máš dalekohled?“ Upřímně jsem se divil: „No, na co dalekohled? No nemám“. „No, jak to všechno chceš obsahnut? Tož musíš mít dalekohled! Tak jak mám já, ten velký. Já zeberu motorku, vyjedu na Pavělkovu luku pod Hůrku a mám to všechno jak na dlani“. Řek jsem mu tehdy „Karle, já radši na té motorce za těmi lidmi zajedu a vím, o co jde“. „No, to stačit rozhodně nebudeš“.

Do čeho jsem se dostal? Ani se neptej! Musím ale říct, že mi moc prospěly ty moje funkce v kovárně v Tatře. Víš, kováři nebyli žádní beránci, to eště byli chlapi, kteří prošli „reichem“, takže kde mohli, tam to sabotovali. Bylo to v nich. Stav mechanizace v tehdejším libhošťském JZD, to byla ubohost. V roce 1957 se rušila v Bartošovicích strojní traktorová stanice. Ti naši tomu nevěnovali nějak pozornost, takže na ně zbylo jenom to, co už nikdo nechtěl. Byl tu jediný pořádný traktor, pětatřicítka super, tři pětadvacítky a jeden pásový traktor. Ten ale nebyl schopný orby. Orba se proto zadávala traktorové stanici. Měli jsme dvoje brány, dva pluhy, dva secí stroje, jedny válce, jednu plečku na brambory a vyorávač řepy. Střechu nad hlavou jsme měli na Veselkovém gruntě. Byly to otevřené kůlny, bez vrat. V tzv. „vojenské maštali“ jsme si udělali dílnu. Postavili jsme komín, nechal jsem koupit kamna „Petry“. Električka tam nebyla zavedená, tak jsem tam svítil traktorovou baterkou se světlometem. Tak to byly naše začátky.

Dvůr byl zatravněný, což způsobovalo problémy při větších deštích. Až jedenkrát, když pořád pršelo, tak jsem vzal lopatu, že svedu trochu tu vodu a přišel jsem na to, že pod asi 7- 8 cm drnu je kamenná dlažba. Tak jsem zašel za kovářem Klosem a nechal jsem udělat tři „grace“ (škrabky) a jak nebylo zrovna co dělat, tak jsme strhávali drn. Bylo toho na tři vlečky. Ale vjezd do dvora, to byla pořád katastrofa. Od obecní cesty po dešti zůstala žumpa, jak popršelo, tak se sotva dalo přejet. Zašel jsem proto za předsedou Frýdlem, chtěl jsem aspoň dvě fúry kamení. A tak Karel Mohyla dostal za úkol obejít pár chlapů „co temu trošku rozumja“, aby tam dovezli něco toho kamení. To se ví, do Kalíškovy skály měl Kalíšek speciální vůz se dvěma brzdami, ti sedláci měli jenom obyčejné vozy, tak toho moc nenaložili. Ale tři furky přece jenom dovezli. Tak jsme to rozprostřeli a zasypali zindrem (škvárou) od horního Böhma (tehdy kloboučnická továrna).

Voda ze střeš tekla přímo přes ty kůlny, takže pod nohama jsme měli stále mokro. Zadal jsem to Josefu Šindlerovi, klempířovi, ten nadělal okapy a věc se vyřešila. Lidé v družstvu? Pomalu si zvykali na zlodějnu. Nejvíce ti, kteří měli doma ustájený dobytek společně s tím svým, záhumenkovým. Někde se nespokojili dokonce pouze s chovem jediného dobytčete, o prasatech ani nemluví. Ten první rok, ten byl nejhorší. Mi po tom moc nebylo, měl jsem jiné starosti, ale občas sem musel i do těch stájí zajít. Záhumenková kráva se dala poznat hned na první pohled. No, ale já jsem se jim nedivil, mět osm korun na jednotku (což nebyl zdaleka plat za hodinu práce), nevím, jak bych se sám zachoval. To samé bylo s kurama. Snůška se na jednotlivých kurnících značně lišila, Od 150 až po 80 vajec na jednu slepici. Největší snůšku měla Božena Šindlerová. S prasatama to nebylo moc lepší. Zootechnik Šimečka, ten byl měkký jak tvaroh. Olda Frýdel ale na to dbal, byly tam i tvrdé postihy, nakonec se všechno jakž tak urovnalo.

Mi bezprostředně podléhali traktoristé a pracovníci v dílnách. Než jsem to trochu dal dohromady a než se to v těch dílnách trochu zaběhlo, tak mi pomáhal kdejaký zámečník. Hodně pomáhal Emil Manův, Lojza Kvita dělal štylka, hrábě, oje do vozů, Polda Pustějovský byl stále po ruce jako jediný kolář v širokém okolí. A samozřejmě Klosova kuzňa. Ovšem to byly s ním zpočátku boje, jako by šlo o život. On, který mně vyučil, najednou se octnul v situaci, že mu dělám šéfa! Při té jeho známé prudké povaze to byly kolikrát scény. Ale přesto jsme spolu jakž takž vychodili.

Až jednou to vyvrcholilo. Přišel Mohyla na pravidelnou poradou a řek, že Stáňa Bohumínský odmítá vozit futr, protože oba dva koně maju jenom po dvě podkovy a když poprší, tak nemůže vyjet do Břehů. Předseda mi řek, abych zašel za Klosem, aby oba koně okul. Já za ním šel, samozřejmě slušně. On měl jako každý jiný družstevník záhumenek, právě se sušilo seno. Jak to občas měl ve zvyku, zostra a hrubě mě odbyl, že nemá čas, že suší seno.

Prosil jsem ho, „mějte rozum, tož udělejte mu to večer, nebo brzo ráno, kdo bude ten futr vozit“!

Ale kdepak, jenom jsem přilel oleje do ohně. „Už jsem řek, suším seno!“ Já sem se ale nedal. Sednul jsem na motorku, zajel sem do Příbora Kalužovi. S mladým Kalužou jsem trochu znal, vysvětlil jsem mu situaci. Chtěl po mně jenom, abych mu přivez od každého koně podkovu, aby znal velikost a mohl si připravit podkovy, aby to dlouho netrvalo. To jsem slíbil, ale potom jsem si uvědomil, že přece nemůžu jít za Klosem, aby koňům ty podkovy strhnul, to by šlo o život. Nakonec jsem si vzpomněl, že Franta Demel se učil určitou dobu kovářem. On se opravdu stavil večer do stáje, jak ten Stáňa Bohumínsky přijel a ty podkovy strhnul. Já na druhý den sednul zase na motorku a dovez jsem je tomu Kalužovi, ten mi řek, dobře, ať si zítra zrána s těma koňmi přijede, já si to připravím. Stáňa byl rád, zapráhnul koně a jel do Příbora a odpoledne už v pohodě vozil futr. Tak za tři, čtyry dni na mě volá Klos, „ať přijde ten Stáňa s těma koňama“. Náš dialog byl velice krátký, já mu jenom řek: „Pane Klos, už nepřijde“. „Jak to?“ „No, koně su už okuté“! Myslel jsem, že opravdu praskne, nebo se mu něco vážně stane. Ještě se stačil zeptat, kdo je okul, já odpověděl, že pan Kaluža a rychle jsem se bral z místa, aby za mnou náhodou nevyletělo kladivo!

S Klosem jsem se potom dostal do křížku ještě jednou a to teda stálo za to. Emil Pavelků byl členem revizní komise JZD. Kontroloval jednou i ty moje výkazy z dílen, mezi ně patřila i Klosova kovárna. Klos se v jednom případě spletl. Napsal do výkazu, že okul Pavelkovi koně a podle data to měla být neděle. Emil při té kontrole na to přišel a volal mi, že se mám stavít do kanceláře. Tam mi řek, že žádné koně v neděli nekul, že to mám s Klosem vyřídit. No, já jsem se na to moh s odpuštěním v...., moh jsem přepsat datum a bylo to. Já jsem se ale za nim s tím výkazem vypravil domů. Pravím mu: „Pane Klos, revizní komise mě upozornila, jejím členem je i Emil Pavelků, že u vás s žádnými koňmi v neděli nebyl“. „Ale su okuté? Su!“ Já mu říkám „su, ale ne v neděli, já vám to nezaplatím“. „To se opovaž!“ Já mu na to v klidu pravím: „Bud' to na tom výkazu přepíšete vy, nebo vám to nezaplatím“. Ale on nic přepisovat nebude. No, nebudeš, tož nebudeš. A já mu to fakt nezaplatil.

Příště dokončení.

Rok 1961 – rok obratu ?

Oldřich Sobek

Dokončení z min. čísla.

*V roce 1961 se zřejmě přece jenom podařilo alespoň částečně stabilizovat poměry v nově ustaveném JZD. Svědčí o tom především výsledky hospodaření, jak je zachytil v obecní kronice **Bohuslav Kolář**.*

Ve finančním objemu družstvo poprvé splnilo plán a tak mohlo dojít alespoň k částečnému uspokojení družstevníků. Těch ale pomalu ubývalo. Na pracovní jednotku bylo původně plánováno 12 Kč, ale na konci roku se vyplácelo 13,50 Kčs, s naturáliemi to vyšlo na 15,80 Kčs. Tržby, plánované na 1,866 milionu, byly překročeny na 1,925 mil. Kčs. Zároveň se ale všichni družstevníci dostali do zadlužení. Investiční dluh dosáhl 1,345 713 mil. Kčs, dlouhodobý úvěr činil 1. 925 mil. Kčs a provozní úvěr byl 46 511,- Kčs. Došlo také k překročení původně plánovaného počtu pracovních jednotek. Z původně plánovaného počtu 56 000 jich bylo odpracováno 58 829. Zatímco v hlavních oblastech činnosti (*roslinná a živočišná výroba*) plán i roční výsledek se přibližně shodoval, vzrostl počet jednotek u dopravy z původně plánovaných 600 na 1131 a na opravy traktorů bylo spotřebováno místo plánovaných 1 500 celkem 2 247 jednotek. Na investiční výstavbu bylo plánováno 3 760, ale spotřebováno bylo celkem 5 253 jednotek. Jak se ukazovalo, dosti nákladná byla i správa a vedení družstva, která spotřebovala 2 890 jednotek, což se rovnalo cca 45 tis. Kčs. Pravdu měli asi ti zemědělci, kteří při agitaci k založení družstva namítali, že nechtějí na nikoho dělat.

Vážným problémem se začal ukazovat nedostatek pracovních sil a stárnutí členů družstva. Byl to důsledek dlouhodobé a stále trvající politiky KSČ, která preferovala těžký průmysl. Zemědělství a celá tzv. terciérní sféra se stala pro „plánované“ národní hospodářství zdrojem pracovních sil pro těžký průmysl, doly, hutě a strojírenství. V kronice k roku 1961 se o tom kronikář rozepisuje: „**Mládeže přibývá nepatrně a některý rok vůbec nikdo. Situace přímo volá po usilovném zmechanizování všech možných prací a po zajištění mládeže k přibývajícím strojům. Je třeba pomocí strojů pronikavě zvednout produktivitu práce a pomocí zvýšených příjmů zvýšit mzdy a tím zlepšit podmínky pro stabilizaci pracovníků v našem družstvu.**“ Bohuslav Kolář měl na to i recept, když píše: „**Především je nutno s větší odvahou dokončit scelení půdy v lány patřičné velikosti pro nejvyšší rentabilitu velkých strojů. K tomu patří základní úprava menšího počtu polních cest a ostatní cesty v zájmu scelení zrušit. Jedině tyto úkoly mohou zaručit hospodárny vývoj našeho družstva**“.

Družstvo v té době hospodařilo na 515 ha zemědělské půdy, z toho bylo 354 orné a na 78 ha hospodařilo ještě 173 záhumenkářů. Kronikář celou rozsáhlou stať o vývoji v družstvu uzavírá: „**Při závěrečném bilancování roku 1961 lze říci, že se poprvé podařilo finanční plán družstva splnit, také jsou větší fondy krmiv a plánovaná jednotka je překročena. Přesto po čtyřech letech hospodaření nejsou zcela nároky družstevníků uspokojeny. Nastává tíživá situace v pracovních silách. Nejvíce se to projevuje v rostlinné výrobě a při obsazování druhého kravína potřebným počtem dojiček. Proto výsledky letošního roku nelze brát jako zásadní obrat k lepšimu, protože příznivé povětrnostní podmínky letošního roku nemálo přispěly ke splnění plánu**“.

Bohužel, došlo k naplnění výzev nejen Bohuslava Koláře, ale především představ funkcionářů okresních a krajských zemědělských správ k dalším úpravám volné krajiny pro potřeby mechanizace zemědělství. Zdá se, že právě v tomto období byl položen základ k totálnímu zdevastování naší krajiny, ochuzení jejího genofondu, zničení řady významných přírodních stanovišť a hlavně k znepřístupnění naší krajiny. Krajina tak ztratila většinu svých obyvatelných hodnot. Došlo k opravdu nesmyslným úpravám potoků, které se proměnily v meliorační odpady. Meliorační správy dostávaly v tomto období obrovské státní dotace a zakázky především na odvodnění celých oblastí, došlo k výrazným změnám ve všech povodích. Důsledky této slepě zaměřené politiky nám příroda vrací teprve v současné době. Reaguje podle svých přírodních zákonů a po svém se vrací „k normálu“, ovšem při použití stále častějších katastrof.

Jestliže Bohuslav Kolář viděl v roce 1961 před sebou společenské úkoly v tom, jak připravit naši krajinu pro potřeby velkovýrobních technologií až gigantických rozměrů, začínáme se teprve nyní, po

katastrofálních povodních, po vysýchání potoků a studní nesměle zabývat otázkami, jak z toho ven. Pravda, už nikdo nesní o tom, jak budeme poroučet větru, dešti, kdy má pršet a kdy vát. Břemeno je ale tak velké, že není v silách jedné generace napravit škody, způsobené lidmi, kteří se honosili vědeckými tituly mnohdy před i za svým jménem.

Ztráty na genofondu naší krajiny a přírody jsou nepředstavitelné. Jen v našem malém libhošťském katastru zmizelo neuvěřitelné množství druhů rostlin, některé druhy přežívají na minilokalitách s nepatrným počtem jedinců a jejich zánik je předvídatelný. S tím je spojen i katastrofální úbytek druhů hmyzu, zejména motýlů. Na přeměnu krajiny na továrnu na zemědělské produkty doplatila řada druhů ptactva. Už se nám nad hlavou neozývá vysněná skřiváncí píseň při jeho třepetavém letu na místě, křepelka nevolá svých „pět peněz“, úplně zmizely koroptve, které ještě v r. 1961 byly lovnou zvěří, není vidět zajíce.

V našich někdejších pstružích vodách vymizel život úplně, přestože zde kromě pstruhů měli svůj domov raci a množství dalších vodních živočichů i rostlin. Ani samotná půda (živitelka) na tom není dobře. Z půdního horizontu se vytratili jejich přirození obyvatelé, od dešťovek až po mikroorganismy. Doby, kdy za pluhem v čerstvě vyoraných brázdách se křikem neposedně polétávaly hejna racků jsou nenávratně pryč.

Na semináři pro myslivecké hospodáře, který ke Dni země upořádali letos v dubnu pracovníci odboru životního prostředí MěÚ v Novém Jičíně, zaznělo z úst p. Pargače, vědeckého pracovníka Vysoké školy veterinářské v Brně konstatování, že rozsah ztráty biodiverzity (rozmanitosti) je tak strašný, že zatímco v nedávné minulosti bylo v naší krajině zaznamenáno na 1m čtverečním až 50 druhů rostlin, jsou to v současné době jen tři druhy: pýr, ostí a hlavní plodina. Rozsah této katastrofy jsem si plně uvědomil letos na jaře, když téměř celý libhošťský katastr během několika málo dnů celý zežloutl (viz foto na následující straně). Od Salaše až ke hřišti, podél celého lesa Roveň až Za Říky rozkvetlo neuvěřitelné, jediné pole řepky olejky. A aby toho nebylo málo, našlo se ještě i místo pro pár hektarů pod Hůrkou.

Bohuslav Kolář na několika místech obecní kroniky věnoval větší pozornost **zdejšímu ovocnářství**. Poprvé napsal do kroniky rozsáhlejší stať v roce 1956 pod názvem „**O ovoci u nás**“, v roce 1961 se k tomuto tématu vrátil. V roce 1956 zaznamenal, že „ovocnictví v naší obci od pradávna nijak nevynikalo zvláštními druhy, ani se příliš nepodílelo na výnosech z hospodářství. Sloužilo pouze jako podřadný doplněk ke stravě lidu a dětí. Proto se u nás v obci nevěnovala pěstování ovoce a péče o stromy žádná zvláštní péče, kromě snad olíčení kmenů vápnem na zimu. Ovoce se spotřebovávalo buď čerstvé, nebo sušené. Z padaných jablek, hrušek a švestek se vařila „varmuža“, která se přislažovala a s brambory byla podávána jako hlavní jídlo na oběd. Zavařování ovoce do sklenic se neprovádělo, a zřejmě u nás nebylo ani známo. Ze švestek, kterých bylo po celé okolní krajině nejvíce, se smažily tradiční „trnky“. Smažilo se několik dnů i nocí, kotel musel být stále pod dozorem. Bylo třeba udržovat stejnoměrný oheň a stále míchat smažící se švestky až do konečného stavu, kterým byly vynikající trnky, dnes povidla. Nejvíce si na své přišly děti, kterým se většinou podařilo olizovat vařečku. I když rozesmažené trnky byly ještě dosti kyselé, nebylo nad ně lepší pochutnání. Někde se dělala i ovocná vína, ale jen v omezeném rozsahu. Zato sušení bylo základním způsobem zpracování ovoce na zimu. Říkalo se jim „pečky“ a byly základní pochoutkou dětí, místo bonbonů a čokolády. Sušárny ovoce spolu s udírnami byly běžným vybavením mnohých libhošťských statků i domů. Jablka a hrušky se pro sušení krájely na čtvrtky, švestky se na sušení většinou odpeckovávaly. Zejména u větších zemědělců visely od podzimu celé

Krajina a životní prostředí versus ekonomika

pytle „peček“ spolu s ořechy na půdě jako hlavní doplněk nepříliš bohaté zimní stravy. Když na Zelený čtvrtek obcházel děti s „řehtačkami“ vesnici, odnášely si plné ošatky peček, které jim hospodyně nadělily.

Vztah Libhošťanů k pěstování ovoce i k jeho spotřebě a spotřebě se začal pomalu měnit až po roce 1945. Podle kronikáře se začaly stromy vysazovat systematicky do řad a s dostatečnou vzdáleností. „Více péče se věnuje i výběru druhů a odrůd, začínají se objevovat velmi jakostní odrůdy jabloní, hrušek a rynglů, které ovšem vyžadují mnohem více péče. Místní národní výbor proto zakoupil dvě pojízdné stříkačky a začal se starat o zdravotní stav stromů. Občanům byla uložena povinnost odebírat postřikové prostředky z obecních zásob. Byly také uspořádány přednášky o moderních způsobech pěstování ovoce a o účinném boji proti škůdcům. Konečně letos 14. října byla ve škole uspořádána výstava ovoce, kterého se právě tento rok urodilo hodně. Vystavené ovoce popsal prof. Zelinka z Opavy (?), (možná ale, že to byl učitel na zahradnické škole v Ostravě Zábřehu František Zika, který v Opavě bydlel.)

Bohuslav Kolář dále uvádí odrůdy, které tenkrát na výstavě prof. Zelinka(?) určil. „Je třeba říci, že proti dříve pěstovaným a běžným Jaderničkám, Panenským, Vindlíkům, Najsarkám, Cibulankám atd. se odrůdy ovoce opravdu změnily“. Z jablek byly vystaveny odrůdy: Bernské růžové, Ananasová reneta, Baumannová reneta, Baldůvka, Bismarckovo, Black Ben, Bláhovo libovické, Breuhan, Boskoopské, Blenheimská reneta, Bojkovo, Citronové zimní, Coxova reneta, Creo, Croncelské, Červené tvrdé, Česká pochoutka, Gdanský hranáč, Grahamovo, Grafštýnské, Grafštýnské lašské, Grafštýnský semenáč, Gascoigneho šarlatové, Jadernička moravská, Jeptiška, Jonathan, Kardinál žíhaný, Kalvil červený, Kasselská reneta, Knížecí zelené, Kočičí hlava, Kožená reneta zimní, Královnino, Krasokvět žlutý, Kuželka, Landsberská reneta, Lebelovo, Limburské, Libinské, Lord Lambord, Malinové, Matčino, Nathusiovo holubí, Ontario, Parkerovo, Panenské české, Parména zlatá zimní, Parména šarlatová, Peasgudovo, Pontoiské, Pottovo, Rybstonský jadernáč, Řehtač soudkovitý, Sládě, Strýmka, Smiřické vzácné, Studničné, Sudetská reneta, Šmurka, Švýcarské brienské, Tvarůžky, Ušlechtilé žluté, Velkovévoda bádenský, Vindlíky, Wagnerovo, Zeleně rhodoislandské, Rudlenka, Zuccalmagliova reneta, Sklenky, Štěrkatka (krajová odrůda), Londýnský jadernáč. Hrušek se urodilo málo, květy poškodil mraz, proto byly vystaveny jen Dielova máslovka, Škaredky a Solanka.

Bohuslav Kolář v závěru statě o ovocnářství v r. 1956 si libuje, že „zahrad a ovocného stromoví u nás přibývá a péče o ně je rozsáhlejší a účinnější. Proto je u nás také ovoce čím dál více, takže v průměrném roce stačí bohatě nejen pro místní spotřebu, ale stále častěji se prodává i ve městech. Mnohem více ovoce se zavařuje a dává kvasit na víno i na pálenku. Na úkor sušeného

ovoce přibývá ovoce v čerstvém stavu, díky sklepům v nově vystavěných domcích.

V letech 1955 – 57 jsem sloužil na vojně a o zdejším životě jsem neměl žádný přehled. Navíc jsem na vojnu rukoval z Ostravy. Výstavu ovoce ve škole ale zřejmě zorganizovala skupina kolem ředitele školy Karla Borovského, která spolu se zdejšími včelaři v r. 1958 založila místní odbočku Českého svazu ovocnářů a zahrádkářů. U této akce jsem už osobně byl a jako nejmladší člen vůbec jsem byl zvolen i do výboru nové organizace.

Bohuslav Kolář se na stránkách obecní kroniky k ovocnaření v Libhošti vrátil ještě v roce 1961, o tom však zase až příště.

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI

Jan Sebastini /1757-1794/

Oldřich Sobek

Dne 15. června uplynulo 250 let od narození významného moravského malíře **Jana Sebastiniho**. Narodil se 15. června 1757 v Prostějově. Malbě se vyučil u svého otce **Františka Antonína Sebastiniho** (nar. před r. 1715) v Kojetíně, zemřel 3. března 1789 v Prostějově. Otec Antonín maloval obrazy především v Kojetíně a Prostějově. Stal se jedním z nejtvůřivějších malířů na Moravě ve druhé polovině 17. století. Proslul mj. jako malíř zátiší s květinami. Pro farní kostel v Kujavách na Novojičínsku namaloval v r. 1776 obraz „Sv. Trojice“.

Jeho syn Jan působil v létech 1781 - 1792 v Příboře, později v Novém Jičíně. V Libhošti nám po něm zbyla významná památka. Pro nově postavený kostel sv. Jakuba staršího namaloval na zakázku v r. 1777 dva obrazy. Na jednom z nich, který je umístěn nad hlavním oltářem, zpodobnil sv. Jakuba staršího, na druhém obraze je historický výjev „Křest sv. Bořivoje“, který je umístěn nad křtitelnicí. Oba obrazy jsou součástí interiéru kostela, který jako celek byl prohlášen za kulturní památku (včetně barokní kazatelny). Jan Sebastini zemřel v Novém Jičíně dne 31. ledna 1794.

„Křest Bořivojův“ na obraze nad křtitelnicí, s věrozvěsty sv. Cyrilem a Metodějem, inspiroval **pátera Jana Ondrouška**, který byl duchovním správcem libhošťské farnosti v letech 1855 až 1900, k úvahám o původu

jména naší obce a její cyrilometodějské tradici. K jeho úvahám se vrátíme v příštím čísle zpravodaje.

Hlavní oltář s obrazem „ Sv. Jakuba, apoštola“ od Jana Sebastiniho.

Mši sv. slouží pater Karel Gelner.

KULTURA A SPOLEČENSKÉ DĚNÍ

Libhošťané na fotografiích ve významných životních a společenských situacích

Oldřich Sobek

V červencovém čísle zpravodaje jsme uveřejnili fotografii libhošťských odvedenců, která je datována dnem 6. dubna 1938. Protože nástupní termíny k vykonání presenční vojenské služby byly v době první republiky dva – jarní a podzimní, je zřejmé, že pro odvedence znamenal nástup služby až v

podzimním termínu – v říjnu. To už jsme ale byli součástí německé říše, takže na vojnu nikdo z nich nenastoupil. (Viz článek v min. čísle zpravodaje „**Za Ladislavem Borovským**“). O jejich identifikaci se opět postarala paní Marta Kvitová, prostřednictvím paní **Emilie Zemanové**. Mnozí z tehdejších odvedenců opustili v průběhu let obec Libhošť, o osudu některých z nich proto mnoho nevíme.

Podle paní Emilie Zemanové (roz. Šindlerové) jsou na fotografii:

Řada shora zleva: Jaroslav Raška, později obchodník v N. Jičíně, Ladislav Borovský, stolař, Bedřich Hanzelka (řečený Sedlář), Alois Burda, Rudolf Jašek, Karel Zeman.

Ve střední řadě zleva: František Krkoška, Jaroslav Hanzelka, řezník, Miloš Šindler (řeč. Zeflík), Karel Hanzelka (fojt), Jan Tomšík, učitel, Alois Šenk, Bedřich Lacina, Rudolf Hanzelka (Sedlář).

V přední řadě zleva: Josef Hanzelka (řeč. Štvrtý), Jindřich Kalíšek, Karel Čapka, Josef Lacina, Bedřich Číhal, Bedřich Hanzelka (fojt), Rudolf Kovář.

V roce 1974 oslavili členové tehdejšího Sboru požární ochrany a s nimi celá obec 90leté výročí založení hasičského spolku v Libhošti. Byl to vůbec první veřejný občanský spolek v obci. Většina aktivních členů se sešla ke společné oslavě u hasičské zbrojnice, odkud je i naše fotografie. Pro Libhošťany by neměl být problém poznat jednotlivé účastníky. Jejich popis

s uvedením jmen můžete vhodit do naší schránky na poště, nebo předat p. Martě Kvitové.

Zkoušky a soutěže v pasení v Libhošti

Aleš Hána

Rád bych se ještě jednou vrátil ke zkouškám pasteveckých psů, které proběhly v Libhošti ve dnech 9.-10.6.2007 a které organizačně zajistili manželé Gavendovi. Dovolil bych si totiž citovat z internetových stránek www.borderkolie.cz, které jsou věnovány rase pasteveckých psů Border Collie:

„Není u nás mnoho takových bláznů, jakými jsou Šárka a Karel Gavendovi... Začali tak, že se rozhodli nežít ve městě a nastěhovali se do Libhoště do domu s přílehlou loukou. Pak zjistili, že se jim nechce sekat trávu, takže najednou měli několik oveček...

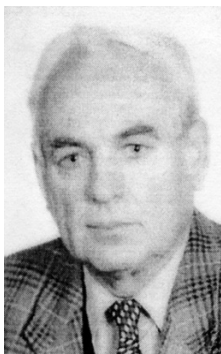
A když už měli ovečky, tak si řekli, že by si k nim měli pořídit psa, ale nemohli se rozhodnout jakého. Zajeli se tedy podívat do Mladějova na mistrovství republiky v pasení a bylo rozhodnuto. A tak se kolem oveček začala objevovat jejich první borderka Aza.

To už je ale pár let zpátky... Dnes mají Gavendovi hektary pastvin, stovku bahnic a chovatelskou stanici border kolií - EWE HILL. A co víc: tento víkend uspořádali na svých pastvinách už 3.ročník zkoušek a soutěží v pasení, která byla v ČR zatím bezkonkurenčně nejlépe připravená a zorganizovaná. Gavendovi zkrátka ukázali, jak má taková akce vypadat a nasadili opravdu vysokou laťku.

A já si těmto dvěma mladým a perspektivním strojním inženýrům dovoluji popřát další stovky ovcí a hlavně chuť v této práci pokračovat.“

Mě nezbyvá, než se připojit a popřát manželům Gavendovým mnoho dalších úspěšných ročníků pasteveckých soutěží a mnoho zdaru jejich chovatelské stanici.

SPOLEČENSKÉ OKÉNKO

Rozloučili jsme se

Ve středu 18. července 2007 ve smuteční obřadní síni
v Novém Jičíně
s panem

Ing. Ivanem Frydrychem

který zemřel po delší těžké nemoci dne 13. července
2007 ve věku 70 let.

Ještě jednou bychom rádi upozornili čtenáře na možnost **umístit zdarma gratulace k životním jubileím či sdělení o úmrtí svých blízkých** do společenské rubriky Libhošťského zpravodaje.

Případní zájemci necht' kontaktují pana Oldřich Sobka.

Redakce LZ

INZERCE

VODA-TOPENÍ-PLYN

Jan Olan

Prodej, montáže, poradenství

**Dodávky na klíč
Kalkulace zdarma**

Libhošť 165

Nový Jičín 742 57

mobil: 777 11 35 12

Tel: 556 74 56 55

Email: jan.olan@seznam.cz

Případní zájemci o umístění inzerce či reklamy na stránky Libhošťského zpravodaje, necht' kontaktují pana Oldřicha Sobka, nebo napíší na emailovou adresu zpravodaj@libhost.cz.

Redakce LZ

Libhošťský zpravodaj

Informační měsíčník pro občany Libhoště. Číslo 8/2007 vyšlo dne 7.8.2007. **Vydavatel:** Občanské sdružení Osvětová beseda v Libhošti, IČO: 68921349. **Elektronická adresa:** zpravodaj@libhost.cz. **Odpovědný redaktor:** Aleš Hána. **Redakční rada:** Aleš Hána, Oldřich Sobek, Dagmar Michálková, Petr Horák, Marie Sobková, Marta Kvitová. Cena výtisku je 8,-Kč, čísla s přílohou 15,-Kč, roční předplatné 100,-Kč. **Administrace:** Marie Krumpochová, Libhošť č.7, 742 57, tel. 737 525 670. Uzávěrka každého čísla: 25.den v měsíci. **Tisk:** Tiskárna KONTEXT, s.r.o., Lidická 131/8, Nový Jičín, tel. 556 709 119.